

РЕШЕНИЕ

№ 3912

гр. София, 15.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 15.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3267** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. М. М., гражданин на И., чрез адв. С., срещу заповед рег. № 5364з-740/17.03.2020 г., издадена от директор на Дирекция „Миграция” при МВР, с която на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка “връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, поради допуснати нарушения на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Посочва се, че издателят на акта не е конкретизирал кое от трите предложения на чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ е налице в случая, както и че не е посочил конкретната държава, в която трябва да бъде върнат чужденеца. Твърди се, че в заповедта не са посочени никакви основания за налагане на ПАМ, а в предупредителния протокол от 31.01.2020 г. не са отразени данни за отнетото право на постоянно пребиваване на А. М. в България. Изложени са доводи, че заповедта не е съобразена с разпоредбите на чл. 7, ал. 2 от Конвенцията за защита правата на човека и по-конкретно с правото на закрила на семейния живот, тъй като жалбоподателят е баща на българската гражданка С. М. и отнемането на правото на постоянно пребиваване на чужденеца би го лишило от възможността да упражни най-съществените права, доколкото са налице действителни фактически връзки между бащата и малолетното му дете. Сочи се, че отсъствието на преценка по отношение на

гореизложеното води до несъответствие на наложената мярка с целта на закона. Твърди се, че издаването и връчването на обжалваната заповед е извършено в нарушение на Закона за извънредното положение, което също не е съобразено от органите на Дирекция „Миграция“.

Ответникът – директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, в представена по делото писмена защита развива подробни аргументи за законосъобразност на обжалваната заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност в случай, че жалбоподателят претендира присъждане на разноски в размер, надвишаващ законоустановения минимум.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Видно от заповед № з-575-5/27.12.2005 г., издадена от директора на НСС, на А. М. М. е наложен ПАМ „експулсиране“, като му е отнето правото на пребиваване и му е наложена забрана за влизане в Р България за 10 години.

С предложение рег. № 5364р-5444/17.03.2020 г. на началник отдел ПНМ към Дирекция „Миграция“ при МВР, е предложено на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ на А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане], да бъде наложена ПАМ “връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”. В предложението е изложено, че със заповед № 575/27.12.2005г. на директора на НСС, спрямо жалбоподателя са наложени ПАМ „Експулсиране“, „Отнемане правото на пребиваване в РБ“ и „Забрана за влизане в РБ“. Установено е, че А. М. М. е с отнет статут на постоянно пребиваване и със заповеди № ЗДМ-479/17.08.2007 г. и № ЗМД-1548/13.11.2008 г. по описа на Д „Миграция“ чужденецът е задължен да се явява ежедневно в РПУ. А. М. М. е следвало да напусне страната, но до настоящия момент не го е направил. С жалбоподателя са провеждани беседи, но същият категорично отказва да изпълни ПАМ „Експулсиране“.

На 31.01.2020 г. на А. М. М. е връчен протокол № 536400-1961/31.01.2020 г. за предупреждение по чл. 65 от ЗМВР, с който е предупреден в 30-дневен срок да напусне България или да уреди престоя си в страната, като на лицето е връчена и покана за беседа на 02.03.2020 г. в Д „Миграция“.

На 02.03.2020 г. с чужденеца е проведена беседа, на която му е разяснено, че не е напуснал страна в 30-дневния срок, посочен в протокола за предупреждение. На същата дата било връчено съобщение № 536400-4179/02.03.2020 г., с което е уведомен, че спрямо него започва производство по налагане на ПАМ “връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”, както и за възможността да се запознае с материалите по административната преписка и да изрази становище или възражения.

На 12.03.2020 г. пълномощник на чужденеца, след запознаване с административната преписка, е заявил, че няма възражения и няма да представя нови материали във връзка с провежданото производство.

В производството по налагане на ПАМ административният орган е изложил обстоятелствата, че въпреки че има данни, че чужденецът пребивава в страната от 1996 г., от отнемане на правото му на пребиваване през 2005 г. до момента, същият пребивава незаконно в РБ и не е направил постъпки да узакони престоя си. Посочено е, че А. М. М. не спада към категорията уязвими лица. От справка в АИС на МВР е установено, че е разведен, като има пълнолетна дъщеря С. А. М., българска гражданка, с постоянен и настоящ адрес в [населено място]. Декларираният адрес на

пребиваване на А. М. М. е в [населено място],[жк], като след извършена адресна проверка е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес от около 10 години, както и че не се явява в ОЗ РУ на СДВР. В снето сведение от 08.10 2018 г. чужденецът е заявил, че от около 2 години пребивава на адрес в [населено място], [улица]. Съгласно докладна записка № 5364р-19165/29.10.2018 г. съсобственикът на имота е заявил пред органите, че е предложил на чужденеца да поеме надзора на имота и му го е дал за ползване, но не желае да предостави адрес за пребиваване на чужденеца по реда на чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ. Въз основа на установеното, административният орган е приел, че А. М. М. и дъщеря му не живеят в едно домакинство, както и че не са налице данни същият да е загубил връзки с държавата си по произход, нито има данни за висящи производства по ЗУБ или производство по подновяване на разрешение за пребиваване.

С оспорената в настоящото производство заповед рег. № 5364з-740/17.03.2020 г., издадена от директор на Дирекция „Миграция” при МВР, на А. М. М., гражданин на И., на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка “връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”. Административният орган е мотивирал налагането на ПАМ с изложеното в протокол за предупреждение № 536400-1961/31.01.2020 г. по описа на Дирекция „Миграция” и предложение рег. № 5364р-5444/17.03.2020 г. на началник отдел ПНМ към Дирекция „Миграция” при МВР. Изложено е, че чужденецът е предупреден да напусне РБ в 30 дневен срок до 01.03.2020 г. и с оглед, че лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешението му срок е заповядано налагането на ПАМ по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на М. на 19.03.2020 г. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната ПАМ по чл. 39а от ЗЧРБ е наложена със заповед, издадена от директор на Дирекция „Миграция” при МВР - компетентен орган съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същата е мотивирана и е съобразена с целта на закона. Спазени са разпоредбите на АПК за уведомяване на чужденеца за започването на административно производство за налагане на ПАМ и за възможността да се запознае с материалите по административната преписка и да изрази становище. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК.

В обжалваната заповед се съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната административна мярка. Налагането на ПАМ е мотивирано и с изложеното в протокол

за предупреждение № 536400-1961/31.01.2020 г. по описа на Дирекция „Миграция” и предложение рег. № 5364р-5444/17.03.2020 г. на началник отдел ПНМ към Дирекция „Миграция” при МВР. Посочено е и обстоятелството, че чужденецът е предупреден да напусне РБ в 30 дневен срок, но лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешен срок, който е бил 01.03.2020 г.

Съгласно чл. 41, т. 2 ЗЧРБ принудително отвеждане до границата на Република България се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешен му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване. В настоящия случай е налице първата хипотеза - чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешен му срок – 01.03.2020 г., а правото му на пребиваване е отнето още през 2005 г., като не е налице висящо производство по ЗУБ или производство за разрешение, предоставящо право на пребиваване в РБ. От доказателствата приложени по делото по несъмнен начин се установява, че срокът на пребиваване на лицето е изтекъл преди 15 години и от тогава до настоящия момент А. М. М. пребивава незаконно в страната. Жалбоподателят няма деклариран адрес по реда на чл. 65 от ЗМВР, а и не изпълнява разпореденото му със заповеди № ЗМД-479/17.08.2007 г. и заповед № ЗМД-1548/13.11.2018 г, задължително явяване пред органите на СДВР. Следователно са налице предпоставките по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ - през 2005 г. с влязъл в сила индивидуален административен акт е отнето правото на пребиваване на А. М. М. в Република България и до настоящия момент чужденецът продължава незаконно да пребивава в страната.

Неоснователно в жалбата се релевира, че заповедта е издадена в нарушение на Конвенцията за защита правата на човека и по-конкретно с правото на закрила на семейния живот, тъй като жалбоподателят е баща на българската гражданка С. М. и отнемането на правото на постоянно пребиваване на чужденеца би го лишило от възможността да упражни най-съществените права, доколкото са налице действителни фактически връзки между бащата и малолетното му дете. От данните по делото се установява, че жалбоподателят е разведен, а детето му е пълнолетен български гражданин, който живее самостоятелно и в отделно домакинство от това на М.. Съобразно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ ответният административен орган е обсъдил продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, установил е, че не е от категориите уязвими лица, не е в производство по Закона за убежището и бежанците или в производство за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Установено и обсъдено е семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

По гореизложените мотиви, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл.143 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК и следва да бъде уважено. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото следва да се присъди

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.
Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане], срещу заповед рег. № 5364з-740/17.03.2020 г., издадена от директор на Дирекция „Миграция“ при МВР

ОСЪЖДА А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане] да заплати на Дирекция „Миграция“ при МВР, сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: